

Repertoriumnummer 2021 /
Datum van uitspraak 29 november 2021
Rolnummer

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

☐ Mededeelbaar aan de
ontvanger

Eindarrest

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

familiekamer F2E
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

Z. A., RRN[...], wonende te [...](ANTWERPEN), [...], doch keuze van woonst doende bij zijn raadsman,
appellant,

in persoon aanwezig en bijgestaan door mr.[...], advocaat te [...]

tegen het vonnis van de AF3 kamer van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank, van 09 maart 2021, aldaar gekend onder het rolnummer 20/5031/A

tegen

Z. O., RRN[...], wonende te 2050 ANTWERPEN, [...]
geïntimeerde,

in persoon aanwezig en bijgestaan door mr.[...], advocaat te [...]

oooo

Feiten en voorgaanden

1.

Dhr. Z. A. (hierna ook: appellant of mijnheer) en mevr. Z. O. (hierna ook: geïntimeerde of mevrouw) zijn op [dd/mm] 1985 gehuwd in de voormalige USSR. Bij vonnis van 11 juni 2018 zijn zij gescheiden.

Het hof verwijst naar het vonnis van de familierechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen, van 9 maart 2021, voor een uiteenzetting van de relevante feiten, dewelke hier als hernomen worden beschouwd.

2.

Bij vonnis van de familierechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen, van 9 maart 2021, werd de vordering van mevrouw ontvankelijk en gegrond verklaard en werd mijnheer veroordeeld tot betaling van een provisionele onderhoudsuitkering t.b.v. 350 euro per maand vanaf de datum van neerlegging verzoekschrift en voor de duur van het huwelijk.

Eisen in hoger beroep

3.

Appellant tekende bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van dit hof op 29 april 2021 hoger beroep aan tegen dit vonnis en vordert in syntheseconclusies (samengevat):

- de vordering van mevrouw ontoelaatbaar en ongegrond te verklaren.
- ondergeschikt het bedrag van de onderhoudsuitkering te bepalen op 50 euro.

Geïntimeerde concludeert tot (samengevat):

- te zeggen voor recht dat de Belgische gerechten (in casu het Hof van Beroep Antwerpen) bevoegd is;
- te zeggen dat het Belgisch recht van toepassing is;
- het bestreden vonnis te bevestigen.

Beoordeling

Over de toelaatbaarheid

4.

Er wordt geen betekening voorgelegd van het bestreden vonnis en partijen houden voor dat het vonnis niet betekend is. Het hoger beroep, dat regelmatig is naar vorm en termijn, is toelaatbaar.

Over de gegrondheid van het hoger beroep

5.

In het bestreden vonnis heeft de eerste rechter, op grond van een oordeelkundige motivering, die, voor zover niet tegengesproken door wat hierna gesteld wordt, door het hof wordt bijgetreden en overgenomen, terecht geoordeeld zoals hiervoor werd weergegeven (randnummer 2).

Ter aanvulling van de redengeving van de eerste rechter en beantwoording van de besluiten in hoger beroep kan daar nog het volgende aan toegevoegd worden.

6.

De eerste rechter heeft correct beoordeeld dat de Belgische rechtbanken ingevolge de Verordening 4/2009/EG van 18 december 2008 internationaal bevoegd zijn. Ingevolge het Haags Protocol van 23 november 2007 is het Belgisch recht van toepassing.

7.

Mijnheer toont niet aan dat mevrouw afstand heeft gedaan van haar recht tot het bekomen van een onderhoudsuitkering. Uit het loutere feit dat er tussen het vonnis waarbij de echtscheiding werd uitgesproken en het neerleggen van het verzoekschrift twee jaren zijn verstreken, kan dit niet worden afgeleid. Het echtscheidingsvonnis betreft overigens een verstekvonnis met huidig appellant als eisende partij en huidig geïntimeerde als verwerende partij. Mijnheer toont niet aan wanneer mevrouw in kennis werd gesteld van dit vonnis. Mijnheer haalt geen andere elementen aan waaruit de afstand in hoofde van mevrouw zou blijken.

8.

De eerste rechter heeft het bedrag van de onderhoudsuitkering slechts provisioneel bepaald.

Het hof acht zich thans volledig ingelicht m.b.t. de inkomsten en mogelijkheden van partijen en partijen hebben hieromtrent standpunt kunnen innemen, zodat de onderhoudsuitkering definitief kan worden bepaald.

Mevrouw is 60 jaar oud en heeft tijdens het huwelijk niet gewerkt. Zij heeft de zorg voor het gezin op zich genomen.

Zij ontving vanaf 1 augustus 2020 een leefloon t.b.v. 958,91 euro.

Mevrouw is erkend als 66% arbeidsongeschikt met een vermindering van de zelfredzaamheid met 7 punten met ingang vanaf 1 december 2020.

De exceptie van luiheid is ongegrond. Uit de voorliggende stukken blijkt dat mevrouw voor 66% arbeidsongeschikt is. Zij heeft tijdens het huwelijk niet gewerkt in functie van het gezin. Mede gezien haar leeftijd wordt aangenomen dat zij niet aan het werk kan.

Mijnheer is 59 jaar. Hij ontvangt een loon van 1.800 euro per maand, exclusief eindejaarspremie en vakantiegeld. Zijn netto inkomen kan dan ook worden begroot op 2.100 euro per maand, alles inbegrepen.

Mijnheer houdt voor dat hij zijn nieuwe partner dient te onderhouden. M.b.t. deze partner liggen echter geen verdere gegevens voor. Het is niet duidelijk met wie hij samenwoont, hoe oud deze persoon is, of zijn partner al dan niet werkt. Evenmin liggen er stukken voor die zijn stelling onderbouwen. Hij zou tevens financiële steun leveren aan zijn ouders. Er liggen slechts stukken voor van na het opstarten van de procedure, zodat het hof van oordeel is dat mijnheer niet aantoont dat hij op structurele wijze ondersteuning heeft geleverd aan zijn ouders. M.b.t. de huurovereenkomst stelt het hof vast dat het overgelegde stuk onvolledig is en dat hieruit niet kan worden afgeleid of het een huurovereenkomst is op naam van mijnheer. Er wordt dan ook een maandelijkse huurlast weerhouden van 600 euro. Het hof gaat er, gezien het bovenstaande, van uit dat mijnheer kostendelend samenwoont.

9.

Op verzoek van de behoeftige echtgenoot kan een uitkering tot levensonderhoud toegestaan worden ten laste van de andere echtgenoot overeenkomstig art. 301 § 2 Burgerlijk Wetboek.

Hierbij moet een duidelijk onderscheid gemaakt worden tussen het al dan niet principieel onderhoudsgerechtigd zijn in de zin van artikel 301, § 2, eerste lid Burgerlijk Wetboek en het in aanmerking komen voor een bepaald bedrag aan uitkering overeenkomstig artikel 301, § 3 Burgerlijk Wetboek.

Voor het al dan niet gerechtigd zijn op een onderhoudsuitkering na echtscheiding geldt de wanverhouding in de respectieve globale economische situatie van de ex-echtgenoten: de minst begoede is principieel onderhoudsgerechtigd, de meest begoede is principieel onderhoudsplichtig.

Het feit van principieel onderhoudsgerechtigd te zijn in de zin van artikel 301, § 2, eerste lid Burgerlijk Wetboek impliceert niet automatisch dat men ook in een 'staat van behoefte' verkeert die overeenkomstig artikel 301, § 3, eerste lid Burgerlijk Wetboek ten minste gedekt moet worden.

Daarbij wordt rekening gehouden met de inkomsten en mogelijkheden van de beide partijen en met de aanzienlijke terugval van de economische situatie van de uitkeringsgerechtigde.

De uitkering dient tenminste de staat van behoefte van de uitkeringsgerechtigde te dekken, wat inhoudt dat de uitkeringsgerechtigde in staat moet zijn om in zijn/haar essentiële behoeften te voorzien. Deze basisbehoefte dient ook concreet gesitueerd in de economische context van het huwelijk en fungeert als benedengrens, die eventueel kan aangevuld

worden ingeval een aanzienlijke terugval van de economische situatie van de uitkeringsgerechtigde is aangetoond.

Er wordt niet alleen rekening gehouden met de terugval van de economische situatie van de begunstigde ten gevolge van de keuzes die de echtgenoten tijdens het samenleven hebben gemaakt, maar ook met de aanzienlijke terugval van zijn/haar economische situatie ten gevolge van de echtscheiding en daarbij kan de rechter rekening houden met de levensstandaard van de partijen tijdens het huwelijk (zie ook: Cass. 12 oktober 2009, C.2008.0524.F, T.Fam., 2010/4, p.71 -73).

Hoewel de alimentatierechter bij het bepalen van het bedrag van de onderhoudsuitkering na echtscheiding rekening kan houden met de levensstandaard van de partijen tijdens het huwelijk, heeft die uitkering niet tot doel de echtgenoot-eiser dezelfde levensstandaard als tijdens het samenleven te waarborgen (zie ook: Cass. C.15.0217.F, 3 november 2016, T.Fam., 2017/10, 272).

De uitkering na echtscheiding mag niet meer bedragen dan één derde van het netto-inkomen van de uitkeringsplichtige echtgenoot (art. 301 § 3, in fine Burgerlijk Wetboek), dit is na aftrek van de door de fiscale en sociale wetten opgelegde lasten.

Er is ook rekening te houden met de fiscale aftrekbaarheid van de regelmatig betaalde onderhoudsuitkering tot beloop van 80 % in hoofde van de onderhoudsplichtige en met de eventuele belastbaarheid van 80% van de uitkering voor de onderhoudsgerechtigde.

Verder mag de duur van de uitkering niet langer zijn dan die van het huwelijk.

Bij de beoordeling van de economische situatie van partijen moet rekening gehouden worden met hun toestand op het ogenblik van het definitief worden van de echtscheiding, en met de eventuele wijzigingen sindsdien.

Uit de voorgaande gegevens m.b.t. de inkomsten, mogelijkheden en lasten van partijen blijkt dat er sprake is van een duidelijk onevenwicht in de globale economische situatie van partijen, waarbij de vrouw als 'princiepelijk behoeftig' in de zin van artikel 301 § 2 lid 1 Burgerlijk Wetboek moet worden beschouwd.

Het is duidelijk dat de echtscheiding heeft gezorgd voor een economische terugval voor de vrouw.

De vrouw heeft door bepaalde keuzes en afspraken binnen het huwelijk haar beroepsmogelijkheden en bijgevolg ook haar verdienvermogen niet kunnen optimaliseren. Er bestaat een feitelijk vermoeden dat het feit dat mevrouw niet ging werken en de zorgen voor het gezin op zich nam, berust op een onderlinge afspraak tussen beide (toenmalige) echtgenoten: de man slaagt er niet in voormeld feitelijk vermoeden afdoende te weerleggen.

Ingevolge deze keuzes tijdens het huwelijk werden haar ontplooiingsmogelijkheden op professioneel niveau aangetast. Zij heeft haar mogelijkheden thans uitgeput. Deze gegevens zijn mede bepalend in het licht van de gevorderde onderhoudsuitkering, aangezien deze een economische terugval hebben veroorzaakt ingevolge het huwelijk en de keuze door de echtgenoten gemaakt.

Wat de levensstandaard tijdens het huwelijk betreft blijkt duidelijk dat partijen voordien een gewone levensstandaard hadden.

Gelet op de duur van het huwelijk, de leeftijd van partijen en de andere elementen heeft de vrouw naar redelijkheid en billijkheid recht op een onderhoudsuitkering van 350 euro per maand voor de duur van het huwelijk, zoals correct geoordeeld door de eerste rechter.

Er worden geen elementen voorgelegd die van aard zijn om de duurtijd van de uitkering te beperken tot minder dan de duur van het huwelijk.

Voornoemde uitkering is noodzakelijk doch voldoende om te kunnen voorzien in de behoeften en in de economische terugval van de vrouw.

Gelet op de inkomstensituatie van de man, overschrijdt dit bedrag de 1/3de grens van het netto-inkomen van de man geenszins en hij kan dit betalen mede gelet op de fiscale aftrekbaarheid voor de onderhoudsplichtige van 80% van de regelmatig betaalde alimentatie.

Het hoger beroep is ongegrond.

Over de kosten van het hoger beroep

10.

Appellant wordt als in het ongelijk gestelde partij veroordeeld tot betaling van de kosten van het hoger beroep (artikel 1017, 1ste lid Gerechtelijk Wetboek).

Beslissing

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Het hof beslist bij wijze van arrest op tegenspraak.

Verklaart het hoger beroep toelaatbaar doch ongegrond en bevestigt het bestreden vonnis met dien verstande dat het bedrag van de onderhoudsuitkering definitief wordt bepaald op 350 euro per maand.

Verwijst appellant tot de kosten van het hoger beroep, in hoofde van geïntimeerde begroot op en door het hof vereffend op 1.440 euro rechtsplegingvergoeding.

Veroordeelt appellant tot betaling van 400 euro rolrecht in hoger beroep, te voldoen aan de FOD Financiën, na uitnodiging daartoe.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van **29 november 2021** door

Raadsheer

Griffier